

งานเทศกาลประจำปี

๒เมื่อเหล่านักเรียนเตรียมทหารทั้งหลายตั้งใจฝึกฝนร่ำเรียนวิชาทหารกันมาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งมาถึงช่วงปิดภาคเรียน แต่ละคนต่างก็เดินทางกลับบ้านเกิดของตัวเอง ในโอกาสนี้ท่านมหาเสนาบดีชวนเพื่อน ๆ ในกลุ่มของท่านไปเที่ยวงานเทศกาลประจำปีที่จัดขึ้น ณ เมืองที่เป็นบ้านเกิดของท่าน ซึ่งในช่วงที่มีการจัดงานนี้ ชาวเมืองต่างพร้อมใจกันประดับประดาตกแต่งบ้านเรือนของตัวเองด้วยช่อดอกไม้หลากสีอย่างสวยงาม เนื่องจากงานนี้เป็นงานใหญ่ที่ชาวเมืองทั้งหลายต่างตั้งหน้าตั้งตารอคอยที่จะไปร่วมงานกันทุกคน

สำหรับภาพรวมของงานเทศกาลประจำปี ณ เมืองที่เป็นบ้านเกิดของท่านมหาเสนาบดีนั้น มีการแสดงที่น่าสนใจในรูปแบบต่าง ๆ มากมาย รวมทั้งมีชบวนแห่ดอกไม้ มีการออกร้านอาหารและขนมนมเนยของชาวเมือง และมีกลุ่มผู้ใหญ่ใจดีนำขนมมาแจกพวกเด็ก ๆ ที่มาจากในเมืองและนอกเมืองกันอย่างสนุกสนานอีกด้วย

๑๒

13 ธันวาคม 2554

ที่สำคัญ ประเพณีการละเล่นที่ถือว่าเป็นสีสันที่โดดเด่นที่สุดของงานนี้ก็คือ ประเพณีการแข่งชิง
ดอกไม้มงคลเพื่อนำไปประดับไว้ที่หน้าบ้านของตัวเอง ซึ่งถ้าหากใครสามารถครอบครองดอกไม้มงคลนี้ได้ ก็จะมี
ถือว่าเป็นบุคคลนั้นเป็น “พระเอก” หรือ “ซูเปอร์ฮีโร่” ประจำปีเลยทีเดียว

ในขณะที่ท่านมหาเสนาบดีกำลังพากลุ่มเพื่อน ๆ ของท่านเดินเที่ยวชมงานเทศกาลประจำปีของเมืองกัน
อย่างสนุกสนานในบริเวณลานกลางเมืองอยู่นั้น ทันใดนั้นท่านก็เหลือบไปเห็นเด็กสองกลุ่ม ซึ่งยืนอยู่ห่างจาก
กลุ่มของท่านไม่ไกลนัก กำลังยืนประคารมและทำท่าเหมือนจะมีเรื่องกัน

เมื่อท่านมหาเสนาบดีฟังการประคารมของพวกเด็กทั้งสองฝ่ายแล้ว ก็พอจะจับใจความได้ว่า เด็ก ๆ ทั้งสอง
กลุ่มนั้น กลุ่มหนึ่งเป็นเด็กเจ้าถิ่นที่อยู่ในเมือง ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งเป็นเด็กที่อยู่ชานเมือง ทั้งสองกลุ่มกำลังทะเลาะกัน
เรื่องแย่งขนม

เมื่อท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อนเห็นว่าเหตุการณ์ชักไม่ค่อยดี และดูท่าทางจะบานปลาย ท่านและกลุ่ม
เพื่อน ๆ จึงเดินเข้าไปหาเด็กทั้งสองกลุ่ม เพื่อช่วยยุติความรุนแรงที่กำลังจะเกิดขึ้น

แต่ก่อนที่กลุ่มของท่านมหาเสนาบดีจะเดินไปถึง ทันใดนั้นก็มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งซึ่งแต่งตัวธรรมดา ๆ แต่
ลักษณะท่าทางมีสกุลรุ่มชาติมาก คือ หล่อเหลาส่งงามราวกับเทพบุตรจำแลง เดินฝ่าเข้าไปกลางวงของเด็กทั้งสอง
กลุ่ม

เมื่อท่านมหาเสนาบดีมองเห็นเด็กหนุ่มผู้สง่างามคนนั้นเพียงแคंपราดเดียว ท่านก็จำได้ว่า เด็กหนุ่มที่ดูดี
คนนั้นคือใครคนหนึ่งที่ท่านรู้จัก เมื่อท่านเห็นดังนั้นแล้ว จึงรีบพุ่งปราดเข้าไปเพื่อช่วยเหลือทันที

๒๒

13 ธันวาคม 2554

แต่เด็กหนุ่มผู้ส่ง่างามคนนั้นพลันยกมือส่งสัญญาณในทำนองที่ว่า ช้าก่อนลูกพี่ เดี่ยวผมจัดการเอง เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงหยุดชะงัก แล้วเลี้ยวออกมาดูสถานการณ์อยู่ข้าง ๆ ด้วยความเป็นห่วง

ทันทีที่เด็กหนุ่มที่ดูเหมือนเทพบุตรจำแลงเดินเข้าไปกลางวงระหว่างเด็กทั้งสองกลุ่ม พวกเด็ก ๆ เหล่านั้นก็เหมือนดังต้องมนตร์คาถา ยอมส่งบลง

จากนั้น เด็กหนุ่มที่ดูเหมือนเทพบุตรจำแลงก็เรียกเด็กที่เป็นหัวใจของทั้งสองฝ่ายให้เข้าไปหา ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอัศจรรย์มาก ๆ ที่หัวใจของทั้งสองฝ่ายเดินเข้าไปหาเด็กหนุ่มอย่างง่ายดายราวกับต้องมนตร์สะกด

หลังจากนั้น กระบวนการการสอบสวนก็เริ่มขึ้น โดยเด็กหนุ่มที่ดูเหมือนเทพบุตรจำแลงคนนั้น ชักถามเรื่องราวความจริงจากพวกเด็ก ๆ เหล่านั้นด้วยวาจาที่ไพเราะและอ่อนหวาน ซึ่งกลุ่มเด็กที่อยู่ชานเมืองก็รีบชิงฟังขึ้นก่อนว่า พวกเด็กอีกกลุ่มหนึ่งแย่งขนมของพวกตัวเองไป เมื่อเด็กที่อยู่ชานเมืองพูดจบลง เด็กหนุ่มที่ดูเหมือนเทพบุตรจำแลงก็หันไปถามเด็กเจ้าถิ่นที่อยู่ในเมืองแห่งนี้บ้างว่า แย่งขนมของพวกเด็กอีกกลุ่มหนึ่งมาจริงหรือเปล่า

ฝ่ายเด็กเจ้าถิ่นที่อยู่ในเมืองแห่งนี้ เมื่อเห็นท่าทางของเด็กหนุ่มผู้ส่ง่างามคนนั้น ที่แม่แต่งตัวเหมือนชาวบ้านธรรมดาทั่วไป แต่แววตา สีหน้า และท่าทาง กลับมีอำนาจอันน่าเกรงขาม สามารถสะกดคนไปทั่วทั้งบริเวณ เด็กเจ้าถิ่นจึงไม่กล้าโกหก ต้องบอกไปตามความเป็นจริงว่า พวกตนไปแย่งขนมของเด็กอีกกลุ่มหนึ่งมาจริง ๆ เพราะในขณะที่พี่ ๆ ชาวบ้านกำลังแจกขนมให้พวกตนอยู่นั้น เด็กอีกกลุ่มหนึ่งก็กรูกันเข้ามารับขนมเหมือนกัน พวกตนก็เลยคิดว่า เด็กชานเมืองพวกนี้กำลังแย่งขนมของพวกตนไป จึงไปแย่งคืนมา แต่ถึงอย่างนั้นพวกเด็กกลุ่มนั้นก็มาต่อว่าพวกตนก่อน

๑๒

14 ธันวาคม 2554

เมื่อเด็กหนุ่มที่ดูเหมือนกับเทพบุตรจำแลงคนนั้นได้ฟังความจากเด็ก ๆ ทั้งสองฝ่ายแล้ว เพื่อเป็นการยุติกรณีพิพาทของเด็ก ๆ ทั้งสองฝ่าย เด็กหนุ่มจึงหันมาทางท่านมหาเสนาบดี พร้อมกับบอกให้ท่านช่วยไปตามพี่ ๆ ผู้ใหญ่ใจดีที่ทำขนมมาแจกเด็ก ให้มาช่วยเล่าสาเหตุการทะเลาะวิวาทของเด็กทั้งสองฝ่าย

พอมาถึง พี่ ๆ ผู้ใหญ่ใจดีก็เล่าว่า ตั้งใจทำขนมมาขายและแจกเด็ก ๆ ซึ่งไม่ได้เฉพาะเจาะจงว่าจะแจกเด็กที่มาจากไหน แต่ที่เด็ก ๆ สองกลุ่มนี้ทะเลาะกัน ก็เพราะมีเด็ก ๆ มารับขนมเป็นจำนวนมาก ทำให้ทำขนมไม่ทันก็เลยแจกไม่ทั่วถึง และพอเด็ก ๆ ได้รับขนมไม่ทั่วถึง เด็กทั้งสองกลุ่มนี้ก็เลยแย่งกัน

เมื่อเด็กทั้งสองกลุ่มฟังเรื่องราวจากพี่ ๆ ผู้ใหญ่ใจดีที่ทำขนมมาแจกแล้ว สีหน้า แวดตา และท่าทางของพวกเขาเด็ก ๆ ก็เริ่มเปลี่ยนไป คือ จากเดิมที่แสดงสีหน้าโกรธกัน แต่ตอนนี้ดูเหมือนทั้งสองกลุ่มพร้อมที่จะเข้าใจอะไรมากขึ้น และเมื่อเป็นเช่นนี้ เด็กหนุ่มที่ดูเหมือนกับเทพบุตรจำแลงจึงได้เรียกเด็ก ๆ ทั้งสองกลุ่มมาสอนให้รู้จักการเสียสละและให้อภัย ซึ่งทุกคนก็ตั้งใจฟังคำสอนเป็นอย่างดี

เมื่อสถานการณ์ทุกอย่างเริ่มคลี่คลายลง เด็กหนุ่มก็หันไปบอกพี่ ๆ ผู้ใหญ่ใจดีที่ทำขนมมาแจกเด็ก ๆ ว่า “วันนี้พวกเราขออนุญาตนั่งทานขนมแบบเหมาหมดร้านเลย” จากนั้นทุกคนก็ไม่รอช้า พวกเขาก็ก๊วยงไปที่ร้านขนมทันที ซึ่งนอกจากเด็ก ๆ ทุกคนจะเดินตามเด็กหนุ่มคนนั้นไปแล้ว ท่านมหาเสนาบดีก็เดินตามไปด้วย

จากนั้น บรรยากาศที่เคยขมุกขมัวด้วยความโกรธก็เปลี่ยนเป็นความสนุกสนานเบิกบาน โดยมีเด็กหนุ่มเป็นเสมือนหัวหน้าแก๊ง ทำให้เด็ก ๆ ทุกคนปรองดองกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกัน เหมือนกับไม่เคยตั้งท่าจะต่อยมวยกันมาก่อน ทำให้บรรยากาศดี ๆ ปกคลุมไปทั่วบริเวณนั้น จนกลุ่มผู้ใหญ่ใจดีที่ออกร้านอยู่ข้าง ๆ ต่างก็พากันรู้สึก

๑๒

14 ธันวาคม 2554

เบิกบานไปกับความสนุกสนานของพวกเขา เด็ก ๆ ด้วยเหตุนี้กลุ่มผู้ใหญ่ใจดีเหล่านั้นจึงเอาชนะมอรรอย ๆ มาแจกสมทบซึ่งทำให้เด็ก ๆ ทุกคนต่างดีใจกันยกใหญ่

เมื่อพวกเขาเด็ก ๆ ได้รับขนมจากกลุ่มผู้ใหญ่ใจดีที่ออกร้านอยู่ข้าง ๆ แล้ว จึงส่งต่อขนมให้แกกันและกันอย่างมีความสุข และในช่วงเวลาแห่งการแบ่งปันนี้เอง เด็ก ๆ ทุกคนก็สัมผัสได้ถึงความประทับใจอันยิ่งใหญ่ที่เกิดจากการให้และต่างรู้สึกว่าการให้ดีกว่าการแย่ง ด้วยเหตุนี้เด็ก ๆ ทุกคนจึงเคี้ยวขนมอย่างมีความสุขกว่าทุกครั้ง เพราะในขนมที่มอรรอยนั้นมีรสแห่งการให้และมิตรภาพผสมอยู่ด้วย และในขณะที่พวกเขาเด็ก ๆ กำลังรับประทานขนมกันอย่างเอร็ดอร่อยอยู่นั้น เด็กหนุ่มคนนั้นก็เล่าเรื่องโน้นเรื่องนี้ที่สนุก ๆ ทำให้พวกเขาเด็ก ๆ หัวเราะกันอย่างเบิกบานและมีความสุข

เด็กหนุ่มที่มีบุคลิกงดงามราวกับเทพบุตรจำแลงแท้จริงแล้วก็คือ พระราชโอรสหรือพระราชองค์ที่ออกบวชนั่นเอง จากเหตุการณ์ในครั้งนี้ทำให้ท่านมหาเสนาบดีมองพระราชโอรสด้วยความรู้สึกละอายใจว่าเหตุใดในตอนที่พระราชโอรสเสด็จไปชมการฝึกของนักเรียนเตรียมทหาร พระราชโอรสจึงทอดพระเนตรการฝึกที่ตื่นเต้นเร้าใจของเหล่านักเรียนเตรียมทหาร ด้วยความรู้สึกที่เรียบเฉยและสงบนิ่งราวกับภูเขาคินที่ไม่หวั่นไหวต่อลมและฝน

แต่พอมาตอนนี้ พระราชโอรสทรงดูเหมือนเป็นคนละคน คือไม่ทรงถือพระองค์เลยแม้แต่นิดเดียว แล้วยังทรงดูเป็นกันเองและกลมกลืนไปกับเด็ก ๆ เป็นอย่างมาก ทำให้พระองค์ทรงกลายเป็นขวัญใจหรือเป็นฮีโร่ที่ดึงดูดให้พวกเขาเด็ก ๆ อยากเข้าใกล้ อีกทั้งยังทรงทำให้พวกเขาเด็ก ๆ ที่กำลังทะเลาะกันกลับใจมาสามัคคีและรักกันเหมือนกับ

๑๒ 14 ธันวาคม 2554

คนที่รู้จักกันมานานอีกด้วย จากเหตุการณ์นี้จึงทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้สึกเคียดแค้น ศรัทธา และปลื้มพระราชโอรส มากขึ้นไปอีก

เมื่อมาถึงจุดนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงคิดอยากจะทูลถามคำถามที่ค้างคาใจจากพระราชโอรส ซึ่งช่วงเวลานี้ ถือว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีและเหมาะสมที่สุดที่จะเคลียร์ปัญหาคาใจ เมื่อคิดดังนั้นท่านมหาเสนาบดีก็ไม่รอช้า รีบย่อเข่า ลงแล้วกล่าวคำถามอย่างนอบน้อมว่า.. “เดชะพระอาญาไม่พินเกล้า...ทำไมพระองค์...” และก่อนที่ท่าน มหาเสนาบดีจะพูดจบ พระราชโอรสก็ทรงชิงตรัสก่อนว่า “ช้าก่อน! อย่าเ็ด็ดไป ตอนนี้พระราชบิดาเสด็จมาประทับ อยู่ที่เมืองนี้ เพื่อทอดพระเนตรงานเทศกาลประจำปีและทรงดูแลสารทุกข์สุกดิบของไพร่ฟ้าประชาชนเป็นการ ส่วนพระองค์”

ส่วนตัวพระองค์เองก็ทรงอยากประพาสชมงานเทศกาลแบบสบาย ๆ โดยไม่ต้องมีขบวนติดตามเป็น ทางการ ดังนั้นพระองค์จึงทรงปลอมเป็นคนธรรมดาและเสด็จประพาสชมงานอย่างที่ไม่เห็น ซึ่งพระราชโอรสทรง กำชับกับท่านมหาเสนาบดีว่า...เรื่องนี้ห้ามบอกใคร เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้ยินเช่นนั้นก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ แต่ยัง ไม่ทันที่ท่านมหาเสนาบดีจะกราบทูลถามคำถามที่ค้างคาใจ งานเทศกาลประจำปีก็เริ่มขึ้น เมื่อเป็นเช่นนั้นท่าน มหาเสนาบดีจึงจำต้องเก็บคำถามนั้นไว้ก่อน